

[Energiministeren]

degas for at afklare markedsforhold samt tekniske og økonomiske forhold ved et sådant projekt.

Derefter vil myndighederne i de tre lande drøfte mulige løsninger såvel på baggrund af de forretningsmæssige analyser og vurderinger, Statoil har foretaget, som i lys af et bredere energi- og industripolitisk samarbejde.

Fra dansk side har der jo klart været givet udtryk for en interesse i, at en norsk samleledning føres i land på den jyske vestkyst og derfra videreføres som transitledning til Tyskland. Fra dansk side vil man ved en sådan løsning i første omgang opnå en væsentlig styrkelse af forsyningssikkerheden med hensyn til naturgas. En norsk ledning gennem Jylland vil indebære en alternativ leverancemulighed i tilfælde af afbrydelse af leverancerne fra de danske felter. Hertil kommer, at det, selv om de påviste og mulige reserver i Danmark skønnes tilstrækkelige til dækning af behovet på basis af det foreliggende naturgasprojekt i en 25–35-årig periode, vil være en væsentlig fordel at kunne påregne supplerende leverancemuligheder langt ind i næste århundrede.

En norsk samlelednings ilandføring i Danmark vil kunne få stor indflydelse på det dansk-svenske naturgassamarbejde. Jeg har den 11. februar 1980 sammen med min svenske kollega afsluttet drøftelser om indledning af et sådant samarbejde, der kan ses som indledning til et nordisk samarbejde på naturgasområdet. Samarbejdet indebærer, at Danskolie & Naturgas A/S for Swedegas AB vil øge kapaciteten i det danske transmissionsnet, således at der i 20 år årligt kan overføres op til 2 mia m³ naturgas til Skåne, dels fra forbundsrepublikken Tyskland, dels fra danske kilder.

De danske leverancer omfatter meget begrænsede kvanta i årene 1985, 1986 og 1987, ingen leverancer i 1988 og 1989, men årligt 200 mill. m³ i årene 1990 til 2003. Der er ifølge aftalen mulighed for at udvide mængderne i den sidste periode med yderligere 240 mill. m³, hvis naturgasbehovet i den danske energiforsyning er opfyldt og sådanne gasmængder kan skaffes i ind- eller udland.

Endelig får Swedegas en førsteforhandlingsret til eventuelle yderligere mængder dansk overskudsgas, hvis vore egne langsigtede behov er tilgodeset, således at de totale

leverancer sammen med gas andetstedsfra kan nå op på 2 mia m³ årligt.

Det er min opfattelse, at vi fra dansk side har ydet et afgørende bidrag til opbygning af en forsyning med naturgas i Sverige, som rummer videre perspektiver i nordisk sammenhæng. Derved bidrager aftalegrundlaget også til vor egen forsyningssikkerhed. Aftalen mellem den danske og den svenske regering vil snarest blive forelagt folketinget.

Forespørgslens formulering, hvad angår regeringens bestræbelser med hensyn til det nordiske naturgassamarbejde, er således efter min vurdering baseret på to misforståelser. For det første en forkert antagelse af, at regeringen forestiller sig, at naturgas umiddelbart kan erstatte urans rolle i elektricitetsproduktionen, og for det andet en forkert karakteristik af den faktiske situation, hvad angår mulighederne i det nordiske samarbejde på naturgasområdet.

Med udgangspunkt i bl. a. en kontakt i efteråret 1979 mellem den danske og den saudiarabiske regering er det nu besluttet at engagere staten direkte i den danske olieimport. Baggrunden herfor er, at strukturen på det internationale oliemarked i de senere år er undergået bl. a. følgende betydelige forandringer.

De internationale olieselskabers andel i forsyningerne har været faldende. De er nu ca. 50 pct. mod tidligere godt og vel 80 pct., og der har været en stigende tendens til indgåelse af handler direkte mellem de olieproducerende lande og forbrugerlandene, enten i form af salg til statslige olieselskaber eller i form af salg til små, uafhængige nationale selskaber.

Formålet med et statsligt engagement i olieforsyningen er i første række, at staten yder et bidrag til, at Danmark, som en række andre sammenlignelige lande allerede har gjort det, tilpasser sig ændringerne i oliemarkedets struktur med henblik på i videst muligt omfang under disse ændrede vilkår at sikre de nødvendige forsyninger til rimelige priser. De olieproducerende lande har ved flere lejligheder givet udtryk for præference for salg af råolie direkte til de olieforbrugende lande. Som nævnt har denne præference allerede givet sig udslag i en stigende tendens til indgåelse af oliehandelskontrakter direkte mellem de olieproducerende lande og forbrugerlandene, ligesom priserne på spotmarke-